

Годувальниця Френсіса Бекона : роман

Бессері Мейліс

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Сергій Ковальчук

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Пролог

Портрет годувальниці Джессі Лайтфут

Коли Джессі Лайтфут промовляє, її рот — крихітний отвір у мишачій пичці — розтуляється.

Це не зовсім рот, а лінія, щілина, хвиля плоті, що всмоктується всередину. Складно сказати, що входить у нього і що виходить звідти. Важко відрізнити нешкідливий рот від пащі упира або рота оракула. Достатньо лише одного розтискання щелеп — він стає чимось зовсім іншим, відкриваючи горбистий пейзаж, рожеву каменю на небі кольору слонової кістки. Усе залежить від моменту. Простий позіх посеред застілля — і це вже занурення в безодню, у темне лігво бійні, царство гиді, з якого бризкає сік укусів, від якого тріщать кістки та хрящі. У разі гострого болю або неминучої небезпеки вигляд рота, звісно, інший: пароксизм розширюється, губи готові розколотись, гострі зуби про всяк випадок оголені. Що ж до чорного тла отвору, то воно стає ребристим від вібрацій зойку, що виривається, наче етер, і приєднується до неба, щоб гуркотіти разом із ним. Рот такий мінливий, такий балакучий, це уста всього людства, одні на всіх, що містяться в кожному. Таємниця.

Що може сказати рот Джессі Лайтфут тепер? Тепер, коли вона, безсмертна, застигла на полотні? Одного дня її зуби цілком можуть стати кращими за м'ясо навколо них. Рот, «з'їдений», як шкірка, тоді буде оголений, вічно розтулений — верхня щелепа відкрита, різці виставлені напоказ. А може бути навпаки — із засмаглою від жорстких зубів шкірою, ротом зі шкіри бегемота чи корови. Інша ймовірність полягає в тому, що волога нижня щелепа повільно набирає обертів і врешті-решт випльовує кілометрові губи, товсті, як язик. Ні! Тільки не це! Не рот Джессі Лайтфут! Годувальниця художника, його матір, назавжди зависла на гойдалці дитинства. Купається в океані зелені. Оголена богиня з розтуленим ротом щоночі розповідає кожному, хто слухає, що таїться між сітками

полотна, що виявила та приховала зерниста фарба. Вітер пам'яті віє від портрета годувальниці, який художник віддав у вічність. Вона й досі хукає на поранену дитину, що лежить на соломі, щоб зігріти її. На дитину, скривавлену батьком, яка пройшла через ненависть, перш ніж приєднатись до неї. Якій знадобилось ціле життя, щоби втекти від батога.

• • •

Далі — у повній книжці «Годувальниця Френсіса Бекона : роман».
nashaknyga.com.ua